

РЕШЕНИЕ

№ 1002

гр. София, 21.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 20.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **4299** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по жалба на С. Р. Г., чрез адв.М. Д. М. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 20-4332-008078/21.12.2020г. по чл.171, т.1, б. „д“ от ЗДвП, издадена от полицейски инспектор, към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с която е наложена ПАМ – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС. Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

В жалбата се сочи, че заповедта е незаконосъобразна и неправилна поради противоречие с материалноправните разпоредби на закона и поради несъответствие с целта на закона. Първият довод е, че жалбоподателят е изпълнил задължението си да заплати глобата по АУАН, за което прилага разписка за плащане. С изпълнение на условието на разпоредбата на чл.171, т.1, б. „д“ от ЗДвП е отпаднало основанието за прилагане на ПАМ и то следва да се преустанови, което не е сторено, както и заповедта не е връчена на жалбоподателя в продължителен период от време и чак след искане за връщане на СУМПС на 06.04.2021г. е връчена. Вторият довод е, че с решение № 3/23.03.2021г. по к.д. № 11/2020г. разпоредбата на чл.171, т.1, буква „д“ от ЗДвП е обявена за противоконституционна, като решението е публикувано в бр.26/30.03.2021г., в сила в 24:00 на 02.04.2021г. Жалбоподателят счита, че решението има действие и спрямо настоящия случай като се позовава на решение по к.д. № 5/2019г. и решение по к.д. № 9/2019г. Случаят е заварен от решението на КС, не е бил

приключил към влизането му в сила, тъй като заповедта е връчена на жалбоподателя на 06.04.2021г. Спрямо него не следвало да се прилага противоконституционната мярка. Не била съобразена и с целта на закона, а именно гарантиране на конституционните права на свободно придвижване на територията на страната и напускане на пределите ѝ, както и гарантиране, че принудителното изпълнение на публични вземания за глоби, ще се осъществява по законен ред.

Жалбоподателят, редовно призован, се представлява в съдебно заседание от адвокат М., поддържа жалбата и моли за отмяна на издадената заповед, като незаконосъобразна. Претендира разноси по списък.

Ответникът – не се представлява, не изразява становище по жалбата.

Съдът, като взе предвид разпоредбата на чл. 168 от АПК и прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища прие за установено следното:

От приложения по делото Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) от 21.12.2020г., изготвен от полицейски орган при отдел „ПП“–СДВР и докладна записка от същия ден, се установява, че на 21.12.2020г., в [населено място] по [улица]жалбоподателят управлява МПС с наложено наказание глоба, неизплатена в срока за доброволно заплащане по фиш GT/199394.

На 21.12.2020г. административния орган издал оспорваната заповед, вземайки предвид, че на посочената дата и място, жалбоподателят управлявал МПС с неизплатена в срока за доброволно плащане глоба по фиш, съгласно приложения АУАН. Наложил е на С. Р. Г. ПАМ по чл.171, т.1, б“д“ по ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач до заплащане на дължимата глоба. Заповедта е връчена лично на жалбоподателя на 06.04.2021 г.

С оглед така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 140, ал. 1 от АПК, от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл.146 от АПК, проверката на законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт обхваща установяване компетентността на издалия го орган, спазена ли е изискваната от закона форма, спазени ли са материалните и процесуалните разпоредби при издаването му, както и дали е съобразен с целта на закона. Съдът е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на ИАА на така посочените основания, като не се ограничава само с основанията посочени от оспорващия.

Съдът намира, че обжалваната заповед е издадена от компетентен орган и в изискваната от закона форма.

Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, ал.1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност. Оспорвания акт е издаден от полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, упълномощен със Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. на директора на СДВР.

Настоящият състав не констатира при издаване на обжалваната заповед да е допуснато съществено нарушение на административнопроизводствени правила.

Оспорената заповед отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК. Същата е мотивирана и съдържа фактическите и правните основания, послужили за нейното

издаване. Изпълнени са изискванията на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП.

По отношение на съответствие с материалния закон при преценката от съда следва да се вземе предвид обявяването за противоконституционна разпоредбата на чл.171, т.1, буква „д“ от ЗДвП с Решение № 3 от 23.03.2021г. по конституционно дело № 11 от 2020г., обн. в ДВ, бр. 26 от 2021г., посочена като правно основание на заповедта, по следните съображения:

Макар решенията на Конституционния съд на РБ, с които се обявява закон за противоконституционен, да имат действие занапред, това тяхно действие не е само по отношение на възникнали след влизане в сила на решението юридически факти, а и по отношение на юридически факти, които са възникнали при действието и въз основа на обявената за противоконституционна норма. Т.е. решението на Конституционния съд има действие и по отношение на всички висящи, незавършени, но възникнали на основата на обявената за противоконституционна норма правоотношения.

Чл. 151, ал. 2, изр. 3 КРБ урежда конститутивното действие на решението на КС, установяващо противоконституционност на закон респ. разпоредба от закон, като занапред тя не се прилага. Съгласно практиката на КС (решение № 22 от 31.10.1995 г. по конст. д. № 25/1995 г., КС) се приема за отмяна на закона и евентуално за възстановяване действието на отменените или изменените редакции на закона преди приемането на противоконституционната му редакция. Всъщност значението на тази норма е, че от влизане в сила на решението на КС всички държавни органи, вкл. съдилищата, са длъжни да не го прилагат. Съдилищата са длъжни да откажат да приложат обявената за противоконституционна разпоредба по всички висящи дела, а останалите държавни органи – по всички неприключили правоотношения. Действително, съгласно чл.142, ал.1 от АПК преценката за съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. Следва да се имат предвид обаче мотивите в решението на КС по к.д.№ 9/2019г., в което се разглежда дали е противоконституционна тази разпоредба и следва ли да се прилага обявен за противоконституционен след издаването на ИАА закон от съдилищата: "в този случай, ако материалният закон, който е действал към момента на издаването на индивидуалния или общия административен акт, е обявен от Конституционния съд за противоконституционен, той няма да се приложи по заварените неприключили правоотношения, висящи пред съд или пред административен орган. Върховенството на Конституцията и нейната пряка приложимост са принципите, които обвързват и задължават съдилищата да не приложат чл. 142, ал. 1 АПК в случаите, в които материалният закон, който е действал към момента на издаването на административния акт и който е предмет на спора пред съда, е обявен за противоконституционен докато процесът е висящ и е бил спрян до произнасянето на Конституционния съд." Следва да се съобрази диспозитива на решението по к.д.№5/2019г. "По отношение на заварените от решението на Конституционния съд неприключени правоотношения и правоотношенията, предмет на висящи съдебни производства, противоконституционният закон не се прилага."

Именно по горните съображения, по настоящото дело съдът не следва да приложи обявената за противоконституционна с решение № 3/2021г. по к.д. № 11/2020г. разпоредба на чл.171, т.1, буква „д“ на Закона за движение по пътищата и наложената на това правно основание принудителна административна мярка спрямо жалбоподателя се явява без нормативна опора, лишена от основание, поради което

обжалваната заповед, която я налага, следва да се отмени. Още повече, че в случая заповедта е връчена на жалбоподателя след влизане в сила на решение № 3/2021 на КС – на 06.02.2021г.

Предвид изхода на спора, направената от жалбоподателя претенция за разноси, доказани с договор с отбелязване на плащане в брой и вносна бележка за държавната такса, е основателна в размера от 610 лв., които следва да се възложат на ответника за заплащане на жалбоподателя.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ и чл.143, ал.1 от АПК, Административен съд София – град, I отделение, 6 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 20-4332-008078/21.12.2020г. по чл.171, т.1, б. „д“ от ЗДвП, издадена от полицейски инспектор към СДВР отдел „Пътна полиция“, с която на С. Р. Г. е наложена ПАМ – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач до заплащане на дължимата глоба.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на С. Р. Г. с ЕГН [ЕГН] разноските по делото в размер на 610 лв. (шестотин и десет лева).

Решението не подлежи на обжалване, съгласно чл.172, ал.5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: